

har formeent, at det kongelige Theaters økonomiske Stilling er saaledes, at man ikke veed, hvorlænge det kan opretholdes. Der synes at forestaae et Tidspunkt, som af Mange ansees for at være temmelig nært, hvor der maa træffes en anden Ordning af denne Anstalt, og derfor har man ikke anseet det rigtigt, selv om ellers ikke Andet talte derimod, at bevilge dette Tillæg for mere end eet Aar. Det er, som sagt, derfor, at en beelviis Afstemning af Paragraphen er forlangt, idet Udvalget foreslæaer det ærede Thing, naar den sidste Deel af Paragraphen, og 4 paafølgende Finantsaar kommer under Afstemning, da at forkaste denne Tilspøining. Forslaget om, at § 29 skal udgaae, skal jeg heller ikke opholde mig ved for Diebliffet. Jeg troer, ved hvad jeg anførte for Udvalgets Forslag om en ny § 29, at have sagt, hvad der behøver for Diebliffet at ansøres. Med Hensyn til de to Forslag af den ærede Justitsminister skal jeg anføre, at Udvalget tiltræder begge disse Forslag. Som en Følge heraf maa Udvalget fraraade det Forslag, der er stillet af 15 Medlemmer, og som gaar ud paa et større Tilskud til den samme Post, end den ærede Justitsminister forlanger. Den ærede Justitsminister finder, at Summen kan være passende, naar den forhøies fra 6 til 800 Kb., medens de 15 Medlemmer ville have den forhøiet til 1000 Kb. I Lovudkastet, som den ærede Justitsminister fremdeles holder sig til, er der ikke nævnt, om denne Sum skal tildeles een eller to Embedsmænd, og Udvalget troer derfor ikke, at det er rigtigt, naar ikke den ærede Minister selv holder derpaa, ligesom at indsætte i Loven, at det skal være to Secretairer, som deraf skal tillægges Honorar. Idet man altsaa tiltræder Justitsministerens Forslag, mener man, at det ikke er Grund til at gaae videre med Hensyn hertil, end til det, den ærede Justitsminister har foreslæaet.

Justitsministeren: Med Hensyn til det Endringsforslag, der gaar ud paa, at § 26 skal udgaae, kan jeg ikke Andet end henholde mig til den Formening, jeg under Sagens 2den Behandling har udtalt om, at det ikke er tilraadeligt gennem Finantsloven, indtil den i Paragraphen omtalte Betingelse, Ord-

ningen af disse Forhold gennem en Lønningslov, tilveiebringes, at bestemme den faste Gage for vedkommende Embedsmænd. Jeg troer, at man derved kommer ind paa en Vej, som i sig selv vil lede til ikke helbige Resultater, at man derved bruger en Fremgangsmaade, som ikke er forenelig med den Stilling, som Finantsloven i det Hele maa indtage. Det er allerede under de tidligere Forhandlinger tilstrækkelig, som det forekommer mig, vilst, at man ved ikke at lade denne § i Lovudkastet udgaae drager ind under Finantslovens Omraade Anliggender, som ikke efter deres Natur have noget med den at staae, og at man derved vil komme til at fremkalde Ulemper i flere Retninger. Jeg kunde forestille mig, at man, selv i Erkjendelse af det Principstridige, der var i at optage en saadan Bestemmelse i Finantsloven, kunde fristes til at oversee dette, saafremt der derved lod sig opnaae særdeles væsentlige Fordele, hvis man navnlig derved blev istand til bedre at gjenneføre det, hvorefter Spørgsmaalet er. Men det forekommer mig ikke vil kunne blive Tilfelbet, og idet jeg maa holde denne Betragtning fast, som en for mig afsjorende Grund til at anbefale det ærede Thing at lade Paragraphen udgaae, skal jeg med Hensyn hertil tillade mig at bemærke, at naar Spørgsmaalet er om at faae de herhen hørende Forhold ordnede saaledes, at Justits- og Magistratsembedsmænd, der gaae ind under de Klasser, som Paragraphen omtaler, naar Vacance indtræder, skulle sættes paa fast Gage, saa vil det ikke være fornødent at gjenneføre dens, efter hvad jeg har tilladt mig at udhæve, med Finantsloven ikke stemmende Charakter. Det vilde kunne skee paa en anden og, som jeg troer, langt bedre Maade, end ved at laae den Bestemmelse fast, at det skal skee igjennem Finantsloven. Jeg siger, at jeg troer, at dette Forhold vilde kunne ordnes bedre paa en anden Maade, og jeg vil derved tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at den naturlige Følge af, at Finantsloven skulde indeholde den herhen hørende Til sætning, vilde være den, at Bestemmelsen kom til at fremtræde ganske isoleret, og at det vilde være en Unconsequents i Finantsloven, hvis man gennem denne slog Lønningsforholdet fast i